

Äänipaijaus, kirjoittaja Olga Rantalaiho

Jussi Virkkumaa

Alussa on makuuasento. Yritän olla ajattelematta ruumiita, äänet auttavat.

Makaaminen tuo aina mieleen sanat *kuollut, mies*. Ajattelen: *elossa, hengitä*. Kai minua jännittää.

Asetun kohinaan syleiltäväksi. Annan asioiden liueta. Joku sanoi, että pikkuvarpaan kautta. Ajattelen ajatukseni uimaan halki kehon, pikkuvarpaan kynnen alta pulppuaa lattialle heleä lampi asioita, joista olen valmis päästämään irti.

Maa väreilee. Se on lempeää väreilyä. Sellaista, jota kallionkivet ja ikkunalaudat harrastavat, kun tahtovat säestää ukkosmyrskyä. Vaikeaa pitää silmät kiinni, huomaan. Onneksi sitä saa ensin harjoitella, omassa rauhassa. Varon nukahtamista. Olen varma, että jos nyt vaipuisin uneen, se olisi äkkisyvää unta, josta ei noin vain heräisi. Heilutan varpaita. Ihan vähän vain. Vastalääkkeeksi.

Joku tarttuu minua lempeästi päkiästä, sellainen on mahdollista.

Saan uudet kuulokkeet. *Onko sinulla korvakoruja?*

Minun on tarkistettava. Kosketan tyhjää korvalehteä. *Ei tänään, ilmeisesti.*

Asetun itseeni. Tämä on ensimmäinen ääni.

Tulen tietoiseksi väreilevästä sydänlihaksesta, se ei osaa päättää

vaipua vai
kiihdyttää?

Lysähdän kasaksi luita.

Luuni oikaistaan.

Muutaman kerran ranka asetellaan paikoilleen. Olen valuvaa, vajoavaa sorttia. Mutta alusta saakka on selvää, että verhon taakse astuessani, minut on kutsuttu johonkin lempeään. Pehmeät virtaukset silittävät ihoa. Kätken syliini valtameren, lapsuuden etelänmatkat, merenneitopuhelimen. Silitän sen viileää pintaa, etsin sormenpäillä huippuja, uppoumia.

KOPAUTUS!

lennähdän valoon, tulen nostetuksi aurinkoon asti, aivan lähelle kirkasta, onko tämä taivaskokemus? Kaikkialla tulvii ja vajoan halki värikartan, aina silloin tällöin muistan hengittää.

Alas tullaan kaikessa rauhassa. Takaisin omiin ääriviivoihin.

tämä tässä on

vaalittavaa lämpöä, ajattelen

kuinka väkevää on lempeys ja sitten

kuinka surumielistä, että lempeys

on

haurasta ja

harvoin.

Eikä sana *kiitos* tunnu jaksavan kantaa

kun yritän kertoa olevani onnellinen,

sanani takeltelevat valossa.

Mutta on hymy,

on kahden toisilleen tuntemattoman äänet tilassa, jossa on pian taas hääjuhlia, konferensseja.

Ehkä kuitenkin

huoneeseen jää pala taikaa

lempeää väreilyä katonrajaan.

Olga Rantalaiho on New Performance Turku Festivalin kirjoittajaryhmän jäsen, joka kirjoittaa kokemuksestaan Antti Tolvin Äänipaijaus -teoksessa New Performance Turku Festivalilla 2021.